

95 років віри під тиском: адвентистська громада села Шилівці відзначила ювілей

95 років минуло від заснування громади адвентистів сьомого дня в селі Шилівці. це село в Хотинському районі Чернівецької області, розташоване у підніжжя Хотинської височини на невеличкій річці Рингач, що бере свій початок в шилівському лісі. Село налічує чотири тисячі мешканців . Тут росте п'ятсотрічний дуб. Із землі б'є джерело, з якого виготовляють мінеральну воду «Шилівчанка».

Ярослав Опаєць – пастор адвентистської громади с.Шилівці: “Велика урочистість церкви в селі Шилівці – це найкраще свято народу Божого, коли він може святкувати і згадувати шлях, пройдений у вірі з Богом”.

1922 році коли до рук Кирила та Лікерії Одовичен потрапив посібник для вивчення Біблії. До подружжя приєдналися друзі Антон Паращук, Кирило Одовичен, Роман Антонюк, Загарія Пилипець і Нестор Осадчук.

Семен Осадчук – мешканець с.Шилівці: “Приїхала пара коней. З ними приїхали двоє мужчин. І коли він зробив тут роботу, – коваль, як буває, роботу зробить, – то вони дали йому урок суботньої школи. Вже люди, коли почули, то почали цю справу, вже Біблію взяли, почали слідити”.

Шилівські віряни познайомилися з чернівецькою громадою адвентистів. Першим наставником з Чернівців був біблійний працівник Василь Якубович. Його переконливі докази зміцнювали віру людей в Слово Боже. На той час у селі організувалася група дослідників Біблії налічувала більше 15 осіб.

У 1924 році 20 жителів села уклали завіт із Богом через водне хрещення, яке звершував пастор Ілієску з Бухареста. Ось імена

деяких: Кирило та Лікерія Одовичен, Феодосій Яковець з дружиною, Михайло Яковець і дружина, Роман Антонюк з дружиною, Кирило Кушнір, Іван Антонюк з дружиною, Нестор Осадчук, Антон Парашук, Парасковія Одовичен, Загарія Пилипець, Єфросинія Антонюк.

Першим пресвітером новоутвореної громади обрали Феодосія Яківця. Він виконував служіння протягом 26 років.

Буковина на той час перебувала у складі Румунії, яка підтримувала православну церкву. Інші віросповідання підпадали під різні утиски, аж до застосування насильства.

Надія Мельничук – мешканка с.Шилівці: «Там били їх, прижимали, щоб відказалися. Але тато лиш каже браттям: “Браття, тримайтесь, тримайтесь, як можете”. Зав’язали руки їм назаді відправляють їх у Чернівці у тюрму. А наші браття почули, що мають вести наших братів шляхом, виходять на шлях діти вже тих мамів, татів, що забрали, плачуть. А вони ідуть і співають «Стройно шествуем мы в вышний Ханаан».

Громада проводила богослужіння в будинках Феодосія та Михайла Яківців. А коли вже не вистачало місця, орендували приміщення у Софронія Шевця, який не був членом церкви.

Мрія про своє приміщення справдилась у 1926-27 роках. Михайло Яківець віддав фундамент, закладений для власної оселі, під зведення молитовного будинку. До Великої вітчизняної війни громада в с. Шилівці налічувала більше чотирьохсот членів церкви.

У воєнний час чимало вірян загинули у в’язницях або й були розстріляні. Одні залишили церкву, інші трималися до кінця. Історія Олександра Снігура, який бився на фронтах Другої світової війни, доводить це.

Володимир Осадчук – мешканець с.Шилівці: “Он встретился с односельчанином Костей Коржосом, они вместе были призваны служить в 1940-х годах, в начале войны. Костя отказался брать

оружие в руки”.

Борис Коржос – пастор Адвентистської церкви, уродженець с.Шилівці: «Він там заявив, що він на фронт іти не може, брати зброю не може, так як він вірить у те, що вбивати не можна, Бог забороняє таку дію, як убивство інших людей, батько піти на фронт не може. І його там арештували”.

Володимир Осадчук – мешканець с.Шилівці: “Дедушке пришлось вести с винтовкой своего друга. Он вел его туда, где он должен отбывать наказание, он его конвоировал, но они были друзья и он не боялся за своего друга. По дороге уговаривал его, говорил: никто не узнает, откажись [от веры]”.

Борис Коржос – пастор Адвентистської церкви, уродженець с.Шилівці: “Батько не хотів відмовитися від тієї віри яку він прийняв, в яку він повірив”.

Володимир Осадчук – мешканець с.Шилівці: “Костя был тверд в своих убеждениях. И когда они дошли до поля [и] никто не видел, то дедушка опускал оружие вниз и просто шли, разговаривали. Дедушка попал в концлагерь”.

Борис Коржос – пастор Адвентистської церкви, уродженець с.Шилівці: “Він сидів, правда, не десять років, а тільки п’ять, а п’ять років попав під амністію”.

Володимир Осадчук – мешканець с.Шилівці: “Пришла советская власть, он вернулся домой. Прошло более 50 лет. Жена дедушки, Оля ее звали, говорит: “Я, наверное, буду ходить в собрание”. Деду не очень нравилось это, но в одну пятницу он говорит: “Ты собери мне тоже мой костюм: одежду там, рубашку. Я, наверное, тоже пойду с тобой”. Закончилось тем, что он встретил Костю в собрании. И они начали плакать и обниматься”.

Після війни на зміну румунському православ’ю прийшла атеїстична радянська влада. Релігія вважалася опіумом для народу, а віра в Бога «пережитком минулого».

З одного боку, дозволили реєструвати громади та відкривати молитовні будинки, а з іншого боку, вели активну пропаганду марксизму-ленінізму, метою якої було ліквідувати релігію з усіх сфер життя. Із 400 осіб довоєнного складу громади після війни ледве знайшлося 20 осіб, необхідних для реєстрації молитовного будинку. Все починали наново.

У 1950-х роках членів шилівської громади було вже 95. З початку 1961 років радянська влада розпочала діяльність з розколу та ліквідації адвентистської церкви. Ніби у відповідь шилівські віряни організували підпільне копіювання на друкарських машинках посібників з вивчення Біблії, збірників духовних пісень “Псалми Сіону” та іншої духовної літератури.

Борис Коржос – пастор Адвентистської церкви, уродженець села Шилівці: “Людам того часу допомагала вистояти проста віра у Христа. Вони по простій вірі прийняли Христа, вони повірили, вони хотіли жити так, як слово Господнє каже, і так вони жили, і так діяли. Готові були йти і на 25 років у тюрму, і на 10 років у тюрму, і багато пішли. І були такі, які і життя залишили за Христа з нашої громади, були і такі люди. Але це все, скажімо, сприяла і мотивувала їхня віра”.

У 1970-х роках на території Чернівецької області діяло 16 зареєстрованих громад з 2,5 тисячами віруючих, що складало третину всіх адвентистів України. Найбільше членів церкви було в Хотинському районі – це п’ять громад, які разом налічували 650 членів. Зараз у Шилівці мешкає 173 адвентисти, які пам’ятають нелегкий шлях, яким ішла їхня церква. У вересні 1996 року відкрили новий будинок молитви, куди щосуботи поспішають на богослужіння.

Ярослав Опаєць – пастор адвентистської громади с.Шилівці: “Ми продовжуємо місіонерську діяльність на території сіл через розповсюдження газет, книг, а також добрими ділами підтримуючи людей хворих”.

Олесь Деркач, Ольга Корнієнко, Ярослав Опаєць, Назар Гриневич,

Чернівеччина, “Вісті надії”